

Arrest

nr. 174 384 van 9 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 12 april 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 september 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Moskou een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op een gezinshereniging met V. A., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 5 februari 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 170 758.

1.2. Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen, blijkt – en de verzoekster betwist niet – dat zij op 13 augustus 2015 door de Italiaanse overheden in het bezit werd gesteld van een visum type C (kort verblijf) geldig tot 13 februari 2016.

1.3. Op 13 oktober 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden een bewijs van de ziekteverzekering voor te leggen.

Uit een fax van 1 december 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Menen blijkt dat de verzoekster een bewijs van aansluiting bij de Christelijke Mutualiteit heeft ingediend.

Op 11 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 12 april 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon diverse fiscale balansen voor de periode januari 2013 - juni 2015 voor. Deze boekhoudkundige documenten worden echter beschouwd als verklaringen op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen ze niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Deze documenten zijn tevens geen officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet, …). Voor zover deze documenten dienen beschouwd te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze niet vergezeld werden door objectieve en verifieerbare stavingsstukken.

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter, tweede lid, en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.1.1. Verzoekende partij vecht zowel de beslissing tot weigering van verblijf als het bevel om het grondgebied te verlaten samen aan omwille van hun onderlinge verknochtheid.

Het bevel om het grondgebied te vindt immers z'n bestaansreden in de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

Indien de beslissing tot weigering van verblijf vernietigd wordt, dan verliest ook het bevel om het grondgebied te verlaten in casu z'n bestaansreden, aangezien de verzoekende partij dan terug een immatriculatiebewijs, dan wel een F-kaart van de verwerende partij zal ontvangen.

II.1.2. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de echtgenoot niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen'.

*De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:
(...)*

II.1.3. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.4. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 40ter, tweede lid en met artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

*Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“(…)”*

De echtgenoot van verzoekende partij zou geen officieel document hebben voorgelegd om zijn inkomsten aan te tonen. De echtgenoot van verzoekende partij werkt als zelfstandige. Het spreekt voor zich dat hij zijn inkomsten niet kan bewijzen via loonfiches. Dat is dan ook de reden waarom hij verscheidende documenten heeft overgemaakt, zoals onder meer zijn fiscale balansen.

Ook verwerende partij zal het wellicht met verzoekende partij eens zijn dat het als zelfstandige niet evident is om het bewijs van de inkomsten te leveren. Het is voor verwerende partij slechts een kleine inspanning om het officieel document van de FOD Financiën op te vragen, dan wel de echtgenoot contacteren met de vraag om aanvullende stukken over te maken. Ook via het ondernemingsnummer kon verwerende partij op een eenvoudige manier meer gegevens van de echtgenoot van verzoekende partij opvragen.

Bovendien zou de verwerende partij ook aan de gemeente dan de opdracht mogen geven om op de bijlage 19ter dan concreter en correcter te vermelden wat zij juist verwacht.

Verwerende partij weet dat het voor zelfstandigen, in tegenstelling tot werknemers, een stuk moeilijker is om het inkomen te bewijzen, nu dit per definitie onregelmatiger is dan bij werknemers.

Wat er ook van moge zijn, de echtgenoot van verzoekende partij heeft wel degelijk voldoende inkomsten.

De echtgenoot van verzoekende partij voldoet dus wel zeker aan de voorwaarden conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij is hier duidelijk onzorgvuldig te werk gegaan en is manifest verkeerd in de thans bestreden beslissing.

II.1.5. Bovendien, mocht de echtgenoot van verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken - quod non, hoeven 'onvoldoende bestaansmiddelen' echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“(…)”

Verwerende partij heeft in casu nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren.

Noch minder werd onderzocht of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van de verzoekende partij zelf.

De belangen van de staat in deze is voorkomen dat verzoekende partij ten laste valt van de Belgische Staat.

De Belgische staat heeft inderdaad legitiem belang om verzoekende partij bij binnenkomst aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen te onderwerpen.

Daarenboven beschikt de echtgenoot van verzoekende partij wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen. Minstens meent verzoekende partij dat verwerende partij onzorgvuldig gehandeld heeft.

De beslissing kwam dus sowieso onzorgvuldig tot stand, aangezien de echtgenoot van verzoekende partij wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

II.1.6. Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij en haar echtgenoot voldoende inkomsten hebben om te voorzien in hun eigen onderhoud.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, tweede lid, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;*
- artikel 40ter, tweede lid en artikel 42 van de Vreemdelingenwet ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

Verzoekende partij meent dat zij voldoende documenten heeft bijgebracht om te bewijzen dat de referentiepersoon beschikt over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen. Ter ondersteuning wordt verwezen naar de fiscale balansen die zij zou hebben voorgelegd.

Verzoekende partij vervolgt dat de referentiepersoon werkt als zelfstandige en dat het aldus moeilijker zou zijn om het bewijs van zijn inkomsten te leveren, nu deze per definitie onregelmatiger zijn dan voor werknemers.

Verzoekende partij houdt verder voor dat het aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zelf toekomt de nodige informatie op te vragen bij de FOD Financiën, dan wel de echtgenoot te contacteren met de vraag aanvullende stukken over te maken, of via het ondernemingsnummer van de referentiepersoon meer gegevens op te vragen.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan verweerder een vestigingsaanvraag heeft ingediend, dat als volgt luidt:
“(…)”

Verweerder wenst tevens te verwijzen naar overweging nr. 10 van de Richtlijn 2004/38/EG, waarvan voormeld artikel de omzetting vormt, waarin duidelijk het volgende wordt vermeld:

"Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen evenwel tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het sociaalebijstandsstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden."

Uit een eenvoudige lezing van voormelde overweging kan niet anders dan besloten worden dat te allen prijze dient te worden vermeden dat de vreemdeling die zij bij een burger van de Unie, in casu een Belg, ten laste komt van het sociale bijstandstelsel tijdens de periode van zijn verblijf.

Voormelde doelstelling komt tevens tot uiting in de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt gesteld dat de wetgeving inzake gezinshereniging dient te worden toegepast in de strijd tegen het misbruik en de duurzaamheid van onze samenleving. (Pari. St., nr. 53-443, Wetsvoorstel, p. 1.)

Gelet op de voormelde doelstelling, en rekening houden met de aard en inhoud van de documenten die door de verzoekende partij worden voorgelegd, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging om te besluiten dat er geen voldoende bewijs voorligt van het bestaan van toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen.

Inzonderheid kan worden verwezen naar de fiscale balansen voor de periode van januari 2013 - juni 2016. Uit deze documenten kan geenszins worden afgeleid dat de referentiepersoon beschikt over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde in haar bestreden beslissing -geheel terecht- het volgende met betrekking tot deze fiscale balansen:

"Deze boekhoudkundige documenten worden echter beschouwd als verklaringen op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen ze niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Deze documenten zijn tevens geen officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet...). Voor zover deze documenten dienen beschouwd te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze niet vergezeld werden door objectieve en verifieerbare stavingsstukken"

Verzoekende partij kan aldus op geen enkele wijze dienstig voorhouden dat op basis van de voorgelegde documenten afdoende beoordeeld kon worden dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat deze fiscale balansen betrekking hebben op de inkomsten van de onderneming, en niet op de eigenlijke inkomsten van de referentiepersoon zelf.

Verzoekende partij kan evenmin dienstig voorhouden dat het als zelfstandige niet evident zou zijn om het bewijs van de inkomsten te leveren. Verzoekende partij kan immers haar inkomen bewijzen door het overleggen van officiële documenten van de belastingen, zoals een aanslagbiljet.

Verweerder merkt nog op dat het gegeven dat de referentiepersoon een zelfstandig beroep uitoefent alleszins niet inhoudt dat er minder strenge eisen zouden worden gesteld inzake de bewijsvoering van de inkomsten van deze referentiepersoon (zie: R.v.V. nr. 164.478 dd. 21 maart 2016).

Verzoekende partij meent verder dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging ofwel de echtgenoot had moeten contacteren om bijkomende documenten over te maken, ofwel een officieel document bij de FOD Economie had moeten opvragen, ofwel zelf opzoekingen te verrichten via het ondernemingsnummer van de referentiepersoon.

Verweerder laat gelden dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij haar aanvraag tot gezinshereniging, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zelf opzoekingen diende te verrichten of documenten diende op te vragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen, wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (zie RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Zie in die zin:

"De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij. " (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig ontkennen dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante bewijsstukken op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ter kennis te brengen, waarbij zij reeds bij aanvang was ingelicht omtrent de bewijsstukken die dienden te worden voorgelegd.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. " (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Verzoekende partij kan evenmin dienstig voorhouden dat er op de bijlage 19ter 'concreter en correcter' dient te worden vermeld welke documenten dienen te worden overgelegd.

Verweerder laat gelden dat uit de bijlage 19ter blijkt verzoekende partij gedurende drie maand in de gelegenheid werd gesteld haar aanvraag aan te vullen.

Daarbij werd ook uitdrukkelijk vermeld dat bewijs diende te worden overgemaakt van "de inkomsten referentiepersoon Het stond de verzoekende partij aldus vrij in het kader van deze aanvraag alle elementen die zij op dit punt nuttig acht aan de verwerende partij mee te delen, te meer de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure op de aanvrager rust. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij belemmerd werd het bestuur op de hoogte te stellen van bepaalde elementen.

Verzoekende partij, die zelf de aanvraag indiende, weet of behoort te weten aan welke voorwaarden zij dient te voldoen, vooraleer het verblijfsrecht haar kan worden toegekend. Daar waar de bewijsvoering op dit punt vrij is, vermag de burgemeester die de bijlage 19ter aflevert bovendien niet om beperkend aan te duiden welke stukken door verzoekende partij moeten worden overgelegd.

Verzoekende partij gaat er in haar kritiek bovendien aan voorbij dat de bijlage 19ter niet door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd opgesteld, maar wel door de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Menen. Nu de beoordeling ten gronde van de voorliggende aanvraag uitsluitend toekomt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris, vermag verzoekende partij hoe dan ook niet rechten te putten uit de inhoud van de haar afgeleverde bijlage 19ter.

Tot slot, waar de verzoekende partij voorhoudt als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse werd gemaakt, laat verweerder gelden dat deze kritiek van verzoekende partij geenszins kan worden aangenomen.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat de behoeftenanalyse niet is gemaakt en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dientrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

Verweerder laat gelden dat het door de verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken geen afdoende bewijs vormt van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, om de reden dat de fiscale balansen slechts beschouwd kunnen worden als verklaringen op eer, die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Deze vormen aldus geen bewijs van de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Gelet op het gebrek aan aangetoonde actuele bestaansmiddelen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat de situatie niet als voldoende kon worden geëvalueerd.

Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Gelet op het feit dat de inkomsten van de referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen, daar de fiscale balansen niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, diende er geen behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

Zie in die zin ook:

"Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de echtgenote van verzoeker actief naar werk zoekt. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er geen bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoeker in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807)." (R.v.V. nr. 119 532 dd. 26.02.2014, <http://www.rw-cce.be>; in dezelfde zin : R.v.V. nr. 123.063 van 25 april 2013 met rolnummer 137.368).

"Waar verzoekster aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekster een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de echtgenoot van verzoekster actief naar werk zoekt. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er

géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekster in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De lage vaste kosten voor de huur, die verzoekster thans voor het eerst aanhaalt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de lage kosten voor de huur aangezien verzoekster deze stukken pas voor het eerst bij het verzoekschrift voegt. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijn feitelijke en juridische gegevens. Verzoekster betwist niet dat zij deze stukken thans voor het eerst voorlegt. In de mate dat verzoekster aldus aanvoert dat verweerder naliet na te gaan welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien en dat zij hieromtrent niet werd gehoord, en zij de schending aanvoert van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet, kan deze schending aldus niet worden aangenomen. Evenmin diende verweerder te motiveren waarom dit artikel niet in overweging werd genomen". (nr. 124 876 van 27 mei 2014)

En ook:

"Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient verweerder niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet. Indien geen recente inkomsten worden voorgelegd die het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aantonen, dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Hetzelfde geldt voor het eigen inkomen van de verzoekende partij. Deze kan zijn rol spelen in het kader van een behoefteanalyse voor zover aangetoond wordt dat er stabiele toereikende bestaansmiddelen bestaan in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij in functie van wie de aanvraag is ingediend. " (RvV nr. 132 696 van 3 november 2014)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1.1. Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)"

De verzoekster werpt op dat haar echtgenoot zelfstandige is, zodat het voor zich spreekt dat hij zijn inkomsten niet kan bewijzen via loonfiches en dat hij daarom verscheidene documenten, zoals onder meer zijn fiscale balansen heeft overgemaakt. Zij meent dat het voor de verwerende partij *"slechts een kleine inspanning (is) om het officieel document van de FOD Financiën op te vragen"* of om haar echtgenoot te contacteren met de vraag om aanvullende stukken over te maken of om via het ondernemingsnummer meer gegevens over haar echtgenoot op te vragen. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen op haarzelf, als aanvrager van een visum gezinshereniging, rust en dat van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verwacht dat hij zelf informatie zou vergaren. Met een dergelijk betoog maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de voorgelegde fiscale balansen voor de periode januari 2013 – juni 2015 op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *"(d)eze boekhoudkundige documenten worden (...) beschouwd als verklaringen op eer"*, dat *"(g)ezien verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, (...) ze niet in overweging genomen (kunnen) worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon"*, dat *"(d)eze documenten (...) tevens geen officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet, ...) (zijn)"* en dat *"(v)oor zover deze documenten dienen beschouwd te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze niet vergezeld werden door objectieve en verifieerbare stavingsstukken"*.

Ook met haar betoog dat de verwerende partij aan de gemeente de opdracht dient te geven om op de bijlage 19ter concreter en correcter te vermelden wat zij juist verwacht, toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke elementen, noch dat ze kennelijk onredelijk is. Hierbij wordt erop gewezen dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of een vreemdeling voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of deze vreemdeling zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of hij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon *in casu* slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van de inkomsten van de referentiepersoon, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of deze stukken ook effectief kunnen worden beschouwd als het bewijs van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter, van de Vreemdelingenwet was geleverd. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van de verwerende partij. Gezien het bewijs van de bestaansmiddelenvereiste vrij is en niet kan worden gereduceerd tot het overleggen van een welbepaald aantal limitatief vastgelegde stukken, is het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat deze aan het gemeentebestuur niet de opdracht heeft gegeven om op de bijlage 19ter *in concreto* te specificeren op welke wijze en met welke stukken aan de bewijslast is voldaan en kwam het aan de verzoekster toe om alle stukken die zij nuttig achtte in het kader van deze beoordeling over te maken aan het gemeentebestuur.

Door nog te laten gelden dat het voor een zelfstandige moeilijker is dan voor werknemers om zijn inkomen te bewijzen nu dit per definitie onregelmatiger is, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat de voorgelegde fiscale balansen voor de periode januari 2013 – juni 2015 *"worden (...) beschouwd als verklaringen op eer"*, dat *"(g)ezien verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, (...) ze niet in overweging genomen (kunnen) worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon"*, dat *"(d)eze documenten (...) tevens geen officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet, ...) (zijn)"* en dat *"(v)oor zover deze documenten dienen beschouwd te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze niet vergezeld werden door objectieve en verifieerbare stavingsstukken"*, gestoeld zijn op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door

haar voorgelegde stukken. Voor zover zij nog stelt dat haar echtgenoot wel degelijk voldoende inkomsten heeft, beperkt de verzoekster zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.1.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de voorgelegde fiscale balansen voor de periode januari 2013 – juni 2015 “worden (...) beschouwd als verklaringen op eer”, dat “(g)ezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, (...) ze niet in overweging genomen (kunnen) worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon”, dat “(d)eze documenten (...) tevens geen officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet, ...) (zijn)” en dat “(v)oor zover deze documenten dienen beschouwd te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze niet vergezeld werden door objectieve en verifieerbare stavingsstukken”. Hierboven werd reeds uiteengezet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot deze beoordeling is gekomen. Aangezien een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert en het, wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, evident voorkomt dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoekster, als echtgenoot van de Belgische onderdaan, op haar beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807), kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte nagelaten heeft een behoeftanalyse uit te voeren of moest onderzoeken “of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van de verzoekende partij zelf”.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter, tweede lid, en artikel 42 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn

besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN